

VOL. I Elokuu N:o 8
1909

SPIRITISTI

SPIRITUALISTINEN AIKAKAUSIKIRJA SPIRITISMIÄ JA
SITÄ LÄHELLÄ OLEVIEN PSYKILLISTEN KY-
SYMYSTEN KÄSITTELYÄ VARTEN

TOIMITTAJA

JALO KIVI

Mitä on haudan tuolla puolen?
Mikä odottaa meitä n. k. kuoleman jälkeen?
Näitä kysymyksiä valaisee spiritismi.

SPIRITISTI

SPIRITUALISTINEN AIKAKAUSLEHTI

ENSIMMÄINEN VUOSIKERTA

ELOKUU 1909

Ällös tuomitse	181
Kylmä lakiko vai rakkaus?	182
Jesuksen Kristuksen psyylliset voimat	184
Valokuvaus ja mystiikka	186
Meluava kummitus Leignitzin linnassa	191
Keisarin näky	195
Istunnot Helsingissä joulukuulla 1893	197
Spiritistisen seuran toiminta	199
Kaikille Spiritismin kannattajille Suomessa	200

HINTA 50 P:Ä

Spiritisti

Spiritualistinen aikakauslehti ilmestyy Helsingissä,
jokaisen kuukauden 15 p:nä.

Tilauhinta:

Postimaksuineen on

Suomessa,	1	vuodelta	5: —
„	1/2	„	2: 60
„	1/4	„	1: 40
Venäjälle,	1	„	2 ruplaa
Ruotsiin,	1	„	4 kruunua
Amerikkaan	1	„	1 1/2 dollaria

Saadaan tilata:

kaikista postitoimistoista, kirjakaupoista, asiamiehiltä ja suoraan toimitukselta.

Ilmoitushinta:

palstasenttimetriltä on: 1: 50. Pysyvistä ilmoituksista alennusta.

Lehden toimitus: Porthanink. 7, avoinna 3—5 päivällä.

Helsingissä otetaan tilauksia vastaan kirjakaupoissa ja postitoimistoissa.

Maaseudulta on tilaukset osoitettava suoraan toimitukselle, osoitteella: Spiritistin toimitus, Helsinki.

Kirjallisia avustuksia, mikäli ovat lehden tarkoitusta vastaavia, otetaan kiitollisuudella vastaan. Kirjoittajan on kuitenkin toimitukselle ilmoitettava oikea nimensä, jos käyttää salanimeä.

Kirjoituksia Spiritististä saa lainata ehdolla, että lähde mainitaan.

SPIRITISTI

„Ja sitte pitää tapahtuman, että minä tahdon vuodattaa minun Henkeni kaiken lihan päälle; ja teidän poikanne ja tyttärenne pitää ennustaman, teidän vanhimpanne pitää unia uneksunan ja teidän nuorukaisenne pitää näkyjä näkemän“. Joelin kirjan 2:28.

Spiritualistinen aikakauslehti spiritismiä ja sitä lähellä olevien psykististen kysymysten käsittelyä varten.

VOL. I HELSINGISSÄ, ELOKUUN 15 P:NÄ 1909 N:o 8

Ällös tuomitse.

Psykografilla saatu Borgholmassa.

*Ken salaisuudet syömmen nähdä voisi,
ken aatokset, mi siellä liikkuilee?
Ken tutkimatta noin vain tuomitseisi?
— kenties Herra siellä hallitsee!
Et itseäsi, minänsikään tunne,
siks' tutkimatta toiset olla suo.
Sä kaipuun tiedätkö mi siskosella,
ja halut, jotka sillan rakentaa
välille sydämmen ja salamaailman;
— sinne sielun silmä tähtää matkallaan.
Sä tiedätkö, se mitä tarvitsee pi
kuin turhaan rauhaa etsii päältä maan,
sen surina vain sielun nukuttaapi,
niin veltoksi ja penseäksi saa.
Sä kunkin salli tiensä suunnitella
ja virta puhdas, kirkas saavuttaa,
mi vyöryelee elon lähtehillä
ja puhtaaks', voimakkaaksi sielun saa.
Tie toisilla käy yli tuntureitten,*

*Ja toisten johtaa laaksoin syvyyksiin;
tok' vähän meskitsee min kautt' on kulku,
kuin määränä vain taivas korkea,
ja Hälle kunnia ja pyhyys suotu,
mi yllä tähtitarhain asustaa.*

Suom. A. V.

Kylmä lakiko vai rakkaus?

Mikä johtaa ihmiskohtaloja: yksin kylmä lakiko vai rakkaus?

Minä vastaisisin: myöskin *rakkaus!*

Löytyy henkistenkin työntekijäin riveissä opettajia, jotka opettavat *yli-inhimillisyyttä* — sellaista yli-inhimillisyyttä, jota ei liikuta mitkään niistä tunteista, mitkä saattavat sydämeen sykkimään nopeammin, lämpimämmin, ja koko sisäisen minämme väreilemään tässä fyysisessä ruumiissamme — sellaista yli-inhimillisyyttä, joka kylmänä seisoo yläpuolella saarnaten luonnonlaeista, jotka kylminä, järkkymättöminä ohjaavat ihmishengen kohtaloja. Heille, sellaisille on pylväspyhimys korkeimpana ihan teena mihin ihminen nyt voi nousta

Mutta minä en usko, että Isä on sellainen miksi he Hänen kuvittelevat: tunteettomana, alkuunpanevana voimana — „ikiliikkujana“ koneena — joka sitten vain odottaa kun lakinsa toimii ihmisestä jotakin. Minä uskon, että *Isän kaikkia käsittävä rakkaus toimii aina*

Kaiken olemuksen perustana on rakkaus, sanoin selittämätöin, ääretön rakkaus, joka väreilee kaikkien pienimmässäkin atomiissa — väreilyn kohotessa *ylöspäin*.

Sanoihan Kristuskin, että Isän rakkaus oli hänet lähettänyt opettamaan rakkauden evankeliumia. Hän ei tullut kylmän, järkkymättömän lain lähettämänä, eikä sitomaan ihmisiä kylmään lakiin, vaan siitä päästämään. Hän opetti, että: *rakkaus on suurin kaikista*.

Mitä tulisi ihmiskunnasta ilman rakkautta? Mihin jouduttaisiin jos yksin luotettaisiin kylmään lakiin? Tunteettomina katseltaisiin köyhäin valittaissa — kylminä kulkisimme sairaitten ohitse — kärsiväin valitukset eivät meitä koskisi — kaikkihan olisi vain kylmän, järkkymättömän lain seurausta. Niinkö? Ei. Rakkaus käskää meidän hoivaamaan heikompiä, auttamaan, turvaamaan ja lohduttamaan toinen toisiamme. „Rakastakaat toinen toisianne“, oli rakkauden suuren mestarin käsky. Kylmään, järkkymättömään lakiin turvautuminen kaikkeutta selittäissä on „kylmän“ järkeilyn

tulos, josta on puuttunut se lämmin rakkauden henki, joka olemuksen tekee eläväksi.

„Vaan jäiseksi järki-ihmiseksi
mä tahtoisin sentään viimeiseksi.

Se onhan, kuni kivi, puu,
jonk' yhtä on, mitä tapahtuu;
sen kivirinnass' ei tunteet tyrsky,
sen laskelmiin vaikuta tyn' ei myrsky.

Ei! Tunnen syväst' ennemmin,
jos siin' on myötä kyynelkin,
kuin tahtoisin olla vain järjen jäätä,
vain arvoja laskevaa kylmää päätä.“

laulaa eräs runoiliamme oikein.

Rakkaus on kaiken täyttämys. Rakkaus tekee eläväksi, syväksi tuntemukseksi kaiken. Kuinka ihanaa onkaan nähdä niitten ihmisten toimivan lähimmäistensä keskuudessa, jotka ovat käsittäneet rakkauden — kuinka ihanaa on nähdä rakkauden innostamia ihmisiä työssään lähimmäistensä hyväksi. Rakkaus kohottaa, jalostaa, puhdistaa, luo ihmissieluun tunne-elämän. Pahinkin paatunut ihminen pehmenee rakkauden edessä — hänenkin sielussaan, jossa mahdollisesti asui se mitä me sanomme pahaksi, väreilee joskus syvä tunne, joka puhdistaa ja kohottaa häntä. Rakkaus ei ole milloinkaan pahaa, kun se väreilee — se väreilee jumalallista elämää, se on, esiintyipä se missä ja milloin tahansa, muodossa missä hyvänsä, heistusta jumalallisesta rakkaudesta — rakkaus antaa, uhrautuu. Ihmiset, dogmatiikot, ovat sen tahtoneet supistaa määrättyyn, omaan ahtaaseen mittaansa, vaikka rakkaus on luonnon voimista se, jota ei voida pusertaa, mitata — se on loppumatonta, alituisesti virraten jumalallisesta elämästä, ikuisesta säteilystä.

Sanottakoon, että anteeksiantamusta ei voi olla kun kaiken määrää kylmät järkkymättömät lait! Mutta niin ei ole. Rikkomuksemme saamme sovittaa, rikkomuksemme lähimmäistämme kohtaan sovitamme hänelle, mutta rikkomuksistamme tunteitten, hengen, maailmassa sovimme Isän kanssa. Sielumme syvimmästä kääntyessämme rukouksessa Isän puoleen, tunnemme rakkautta uhkuvan lohdutuksen ja avun, hädän ja tuskan hetkinä ja sielussamme tunnemme sanomattoman, suloisen rauhan. Kristus opetti rukoilemaan ja kääntymään Isän puoleen. Rukouksessa voimme kääntyä Isän puoleen lapsen tavoin ja saada Hänen rakkautta uhkuvaa apuansa.

Ei, jokaisen, joka tahtoo elää elävässä tietoisuudessa, tulee oppia tuntemaan kaiken perustan: rakkauden. Ken on rakkauden käsittänyt,

niin hän ottaa kaikesta sielustaan osaa lähimmäistensä iloihin ja suruihin, pyyhkien kyyneleet, auttaen ja uhraten. Kaiken työn tulee olla alttiiksi antavan, uhrautuvan rakkauden perustalla, jolloin se kantaa hyvän pysyvaisen tuloksen.

Rakkaus on kaiken ytimenä!

Jalo Kivi.

Jesuksen Kristuksen psyylliset voimat.

Jos spiritualistit käsittäisivät oman todellisen kutsumuksensa, niin he suuremmalla syyllä alkaisivat tutkia Jesuksen tekoja maan päällä. Sillä hän oli suurin spiritismin edustaja kun kenkään toinen. Hän oli alusta loppuun suurin välittäjä eli mediumi aistillisen ja henkisen mailman välillä. Tämän väitteen on huomiota ansaitsevalla tavalla ilmituonut esitelmässään pastori Heber Newton, Nev-Yorkissä.

Jos voidaan uskoa evankelistoja, sanoo Newton, omasi Jesus psyyllisiä voimia suuressa määrässä, nämä voimat ilmenivät monessa kohdassa.

Hän osasi lukea läsnäolijain ajatukset. Tämä väitetään monessa kohden raamattua, siellä sanotaan että: „hän tunsu kaikki, ei tarvinnut kenenkään antaa todistusta ihmisestä, sillä hän kyllä tiesi mikä ihminen oli.“ Hän omasi myöskin kaukonäköisyyden s. o. hän oli klärvoajantti. Roomalaiselle päämiehelle, joka pyysi apua kuolevalle pojallensa, sanoi hän: „sinun poikasi elää.“ ja kun mies meni kotiansa, tapasi palvelia hänet sillä tiedolla, että nuorukainen oli parempi, ja isä huomasi parantumisen tapahtuneen samaan aikaan kun Jesus sanoi hänelle: „sinun poikasi elää.“

Hän omasi myöskin taidon nähdä ja tietää tulevista samoin kuin menneistäkin tapauksista, kuten huomaamme hänen keskustelustaan samarialaisen vaimon kanssa, ja ennustuksestaan omasta kuolemastansa. Hän tiesi mikä häntä tulisi kohtaamaan. Hän näki Jerusalemin valloitetuksi Roomalaisilla legioneilla ja hän itki Jerusalemin edestä.

Hänellä oli suuri vaikutusvalta kaikkiin ihmisiin, mitenkä hän muuten olisi voinut karkoittaa rahanvaihtajat ja kauppamiehet temppeleistä? Ja kuinka eikö hän vaikuttanut häntä vangitsemaan lähetettyyn joukkoon Getsemanessa. Hän sanoi heille: „Ketä te etsitte?“ He vastasivat: „Jesus Natsarealaista.“ Ja kun hän sanoi „Minä olen se“, vetäytyivät he takaisin ja lankesivat maahan.

Hän omasi myöskin taidon tehdä itsensä näkymättömäksi. Kun juutalaiset kerran aikoivat syöstä hänet alas jyrkältä kalliolta, meni hän heidän joukkonsa lävitse, eivätkä he häntä huomanneet.

Ennen kaikkia hän omasi parantamisvoiman, hän paransi katseella, sanalla, liikkeellä, myöskin pitemmän matkan päähän. Se oli tämän voiman omaaminen ja käyttäminen, joka veti kansajoukot hänen puoleensa. Että tämä voima oli magneettista käy selville kertomuksesta naisesta jolla oli veren juoksu, hän tuli parannetuksi senkautta, että hän kädellään kosketti Jesuksen kauhtanan lievetä. Jesus huomasi sen heti ja sanoi: „Kuka se oli joka koski minuun?“ Pietari sanoi: „Mestari, kansa tunkeutuu sinun ympärillesi ja sinä sanot: „Kuka se oli joka koski minuun?“ Silloin sanoi Jesus: „Joku kosketti minuun, sillä minä tunsin että voimani väheni.“ Siis hän huomasi eroituksen tilapäisellä kosketuksella ja kosketuksen aiheutti uskonnollinen luottamus.

Evangelistain todistusten mukaan oli hän myöskin niin kutsuttu „leviitallinen medio.“ Hän käveli veden päällä. Hän omasi näkymättömän voiman ja enkelit palvelivat häntä. Kirkastuksessa näkivät opetuslapset Moseksen ja Elian, jotka puhelivat Jesuksen kanssa.

Ei voida irtaantua siitä tosiasiasta, että hän elämänsä alusta loppuun oli yhteydessä henkimaailman kanssa. Hän voi kutsua olentoja toisesta maailmasta, nähdä heitä, kuulla heidän äänensä ja puhua heidän kanssansa.

Mitä merkitsee tämä meille, ja miten meidän tulee selittää tämä? Newton selittää sen itse, että Jesuksen sielulliset ominaisuudet olivat paljon enemmän kehittyneet kun tavallisen ihmisen. Jesus sanoi opetuslapsillensa: „Teidän tulee tehdä suurempia asioita kun nämä“, ja alkuperäisen kirkon historiassa puhutaan useammanlaisista suoritetuista ihmetöistä. Tässä ei ole kysymys mistään rikoksesta luonnon lakeja vastaan, vaan se jota me kutsumme ihmeelliseksi on täysin tavallista luonnossa.

Jesuksen voimat olivat ilmeelliset voimat, voimat sellaiset jotka löytyvät jokaisessa ihmisessä, vaan hänessä ne olivat korkeammalle kehittyneet. — Näin uskoo pastori Newton. — Ja tämä on huomioon otettava lausunto papilta, joka kuuluu episkopaali*) kirkkoon. Mutta vielä ihmeellisempi on, että hän sanoo näiden voimien vielä meidän päivinämmekin ilmenevän, ja sanoo: „siinä ihmeellisessä asteessa psyyllisiä voimia, jotka ovat ilmaantuneet yhdeksännentoista vuosisadan loppupuolella, huomaamme ne vastaavan jokaiseen Jesuksen psyyllisen voiman ilmaukseen. Ensimmäistä kertaa ihmisyyden historiassa ovat nämä kokemukset ja voimat järjestelmällisesti ja tieteellisesti tutkittu, uskottu todellisiksi, ihmisluonnossa löytyviksi voimiksi. Jos käännyimme minne tahansa, tapaamme

*) Piispaalliseen.

joukkoja, korkealla kehitysasteella, jotka ovat vakuutetut henkimaailman olemassa olostä.“

Tämä on totuus, mutta vielä suurempi totuus on, että nämä psyylliset voimat tuottavat suuren edesvastuun tulevassa elämässä, sitten kun olemme jättäneet tämän maallisen ruumiimme.

Valokuvaus ja mystiikka.

H. L. Hansen.

(„Fra de to Verdener'istä“.)

Suom. Toukka.

On yleisesti tunnettua, kuinka teleskooppi ja mikroskooppi, ovat ihmissilmälle paljastaneet tuntemattomia maailmoja, joten nyt voi yhtä helposti katsella maailmankaikkeuden salatuimpia syvyyksiä ja elämää vesipisarassa, kuin jokapäiväisimpiäkin asioita. Samaten lienee tunnettua, mitä suuria palveluksia valokuvaus on tehnyt tähtitieteelle, kartoittaessaan ehdottomalla tarkkuudella tähtitaivaan, joten huomioittentekijä nyt voi asettaa negatiivinsa mikroskooppiin ja tutkistella muutoksia taivaanlaella, ilman että hänen tarvitsee uhrata yönleponsa tai olla riippuvainen vuodenaajasta ja säästä. Että sitävastoin valokuvaus voisi antaa — ja varmasti on antanut — arvokasta apua sellaisten kysymysten selvittämisessä, jotka syvimmässä merkityksessä koskevat ihmisen henkistä luontoa huolimatta siitä, että nykyajan tiede ei yleensä edes tahdo tunnustaa näiden kysymysten olemassaoloa, vaan kernaimmin ennakoita pitää niitä menneen ajan sairaalloisina luulotteluina, tämä tuntunee useimmista niin omituiselta, että mahdollisesti jo tämän kirjoitelman paljas nimikirjoitus on kylliksi pelottamaan heitä käymästä edemmäksi aineeseen.

Me tahdomme toki edeltäkäsän pyytää lukijaa olemaan säikähtämättä sanaa „mystiikka“, samalla kuin me heti — valaistukseksi niille, jotka mahdollisesti sitä eivät tiedä — haluamme ilmoittaa, että „mystiikka“, mysteerio“ ja muut „mystilliseltä“ kaikuivat sanat johtuvat kreikkalaisesta *mya*-verbistä, joka merkitsee sulkea (suu tai silmät), siis vaieta. Niiden, jotka ennenvanhaan saivat ottaa osaa mysteeriöihin — elensialaisiin, samotraakkialaisiin y. m. — täytyi näet tehdä vaikenemisvala siitä, mitä he *siellä* saivat nähdä. *Mitä* he näkivät, tai näkivätkö he ylipäätään mitään, joka olisi antanut aiheita näin suuren melun nostamiseen, siihen me emme nyt tässä puutu. Sittemmin on mystiikalla, mysteeriöillä j. n. e. tarkoitettu kaikkea, jossa varsinaisesti on jotain salaperäistä, ja on sillä usein

ymmärretty jotain kauhistuttavaa. Erittäinkin kaikki, mikä koskee ihmisen henkistä luontoa, sikäli kun se on ulkopuolella n. k. järkipäisän psyko-logian aluetta, on laskettu suorastaan mystiikan alalle kuuluvaksi.

Jo monille on tuo kysymys suuriarvoinen, onko ihmisellä *henki* tai, jos kernaammin tahtoo, *järjellinen sielu*, toisessa merkityksessä kuin joku epämääräinen ja tuntematon jokin, joka panee ruumiillisen koneiston käyntiin ja kuollessa lasketaan pois kuten höyry lokomotiivistä, haihtuakseen avaruuteen, tai paraassa täpauksessa palatakseen takaisin luonnon yhteiseen voimavarastoon. Nekin, jotka raamatun mukaan ovat taipuvaisia käsittämään ikuisen kokoonpannuksi „hengestä, sielusta ja ruumiista“ ja kuvittelevat kumpaakin ensinmainittua erilaatuisiksi kuin ruumista, pitävät kernaasti kiinni siitä, että sielu on näkymätön, ja voivat sentähden tuskin kuvaillakaan mielessään mahdollisutta saada tietää siitä jotain valokuvauksen avulla.

Tutkiessamme valokuvan syntymistapaa, tulemme huomaamaan, ettei esineen varmaankaan välttämättömästi tarvitse olla *näkyväinen*, jotta sitä voisi kuvata. Onhan yleisesti tunnettua, että auringosta säteilee eetteriaaltoja sanomattomasti erilaisella väreilynopeudella. Ne, jotka väreilevät noin 400—800 biljoonaa kertaa sekunnissa vaikuttavat silmämme verkkokalvoon värillisenä valona ja kuuluvat sentakia näkyvään auringonspektriin. Mutta auringonspektrin punaisen värin ulkopuolella on toinen spektri, tai paremmin toinen asteikko hitaampia väreilyjä, jotka me tunnemme lämpönä, samaten kuin myös ulomman sinipunervan saran ulkopuolella on olemassa asteikko nopeampia eetteriväreilyjä, jotka tekevät itsensä tunnettaviksi kemiallisella tehokkaisuudellaan ja varsinkin vaikuttavat negatiiviseen levyyn valokuvattaessa.

Kun nämä säteet tuovat mukansa sekä lämpöä että valosäteitä jotenkin samaan tapaan kuin pianossa jotakin matalaa ääntä lyötäessä oktaaviäänät soivat mukana, niin voi mielessänsä hyvin kuvailla mahdolliseksi kiehuvan vesikattilan valokuvaamisen syvimmissä pimeydessä. Tämä ei ole ainoastaan ajatuskoe, sen on tunnettu englantilainen fyysiikko Tyndall todentanut käytännössä. Kattilasta tulvivia tummia lämpösäteilyjä seurasi kemiallisia säteitä, jotka kehittivät kattilan kuvan herkälle levyille. Jos valokuvaa pullon, joka on täynnä vettä, tulee siitä väritön kuva, mutta kiniinisulfaattilla täytetty pullo näyttää valokuvassa hiilenmustan nesteen täyttämältä, huolimatta siitä, että molemmat nesteet ovat paljaalle silmälle aivan samannäköiset. Tämän kokeen on ensikerran Royal Institution'in kemian professori tohtori Gladstone suorittanut British Association'issa.

Käsite näkyvä tai näkymätön lienee näinollen jotenkin suhteellinen, niin, vieläpä normaalisilmätkin voivat tuntuvasti erota toisistaan näön terävyyteen ja erittäinkin värien määräämiskykyyn nähden. Useat ihmisethän ovat aivan sokeita, kun tulee kysymykseen joku perusvärien vivahdus.

Ylipäänsä ei voi kylliksi teroittaa mieliin, että kaikki, mitä me tiedämme meitä ympäröivästä maailmasta perustuu vaan meidän aistimiemme tavalliseen tai tilapäiseen laatuun. Hypnoottiset kokeilut ovat osoittaneet, että jotkut henkilöt suggestioonin kautta voivat tulla sokeiksi muutamiin esineihin nähden, ja päinvastoin nähdä yhtä ja toista, jota ei tosiasioihin perustuen ole olemassa. Senjälkeen kun keinotekoisesti aikaansaattava selvänäköisyys on tullut tunnustetuksi faktumiksi — ja kukaan nykyaikainen psykologi ei voi kieltää luonnollista unissakäyntiä eikä sitä seuraavia ilmiöitä, kaukonäköisyyttä, sekä kykyä saada vaikutuksensa tuntumaan pitkän matkan päähän — ei seuraavan ajatuksen pitäisi olla kovinkaan kaukana: ovatko ne oliot, joita unissakävijät tai selvänäköiset meediat usein sanovat näkevänsä, ainoastaan harhanäkyjä, vai ovatko ne ehkä objektiivisia todellisuuksia, ja voivatko ne niin ollen, huolimatta niiden näkymättömyydestä, jättää mitään jälkeä valokuvalevylle?

Niin kutsuttu „henkivalokuvaus“ antaa järkkymättömän todistuksen klärvoajanttien henkilöitten kuvaamien olentojen objektiivisuudesta.

Ensimmäisinä abnormisista tai yliluonnollisista valokuvista ansaitsevat mainitsemista ne, joita hra Beattie vuosina 1872—73 otti Clifton'issa, saadaksensa tässä asiassa selville totuuden, sillä hän, samaten kuin monet muutkin, ei voinut vapautua ajatuksesta, että henkivalokuvaukset ovat suoraanaista petkutusta. Herra Beattie, joka 29 vuoden ajan oli praktiseerannut valokuvaajana Bristolissa, ja joka brittiläisen valokuvausaikakauslehden julkaisijana oli saavuttanut maineen yhtenä Englannin etevimmistä valokuvaajista, ollen siis ehdottomasti pettämättömissä omalla erikoisalallaan sekä myös vapaa mahdollisuudesta koettaa petkuttaa muita, suoritti kokeilujansa yhdessä edinburgilaisen tohtori Thomson'in kanssa, joka oli 25 vuoden ajan ollut amatöörivalokuvaaja. Muudan tuttava luovutti heille atelierinsa, ja eräs yhteinen ystävä (liikemies) toimi meediona. Herra Beattie laittoi kokeiluista kertomuksen sekä „British Journal of Photography“yn, että „Photographie News“iin“, ja tohtori Thomson puolestaan on esittänyt asian kirjeessään maisteri Stainton Mosekselle, joka myös on selostanut tämän täydellisesti käsittelyssään henkivalokuvista „Human Nature'ssa“ (1874—75). Lopuksi on Wallace julkaissut ne 32 valokuvaa, jotka sadoista otetuista valittuina antoivat arvokkaimman tuloksen, ja 16 näistä on jäljennetty valopainossa Aksa'kow'in teokseen „Animismus und Spiritismus“ (Leipzig 1890). Menettely ja tulokset ovat lyhykäisesti seuraavat.

Kokoonnuttiin herra Jostyn atelieeriin klo 6 j. pp. (meedio, herra Butland, ei liikeasioittensa takia voinut tulla aikaisemmin), ja kun kokeilut usein kestivät kaksikin tuntia, tuli lopuksi jotenkin pimeä (alettiin kesäkuussa). Kameraan voitiin asettaa kolme levyä yhtäikaa; ne otettiin valitsematta suuresta levykasasta, ja ainoastaan herra Beattie asetteli niitä

paikoilleen, samaten myös vaan hänen huolenansa oli asiaankuuluva käsittely ennen valottamista, kun taas tohtori Thomson huolehti kehittämisestä. Huomattakoon, että meedio oli ensi kertaa mukana tällaisessa kokeilussa, joten ei ylipäänsä tiedetty, saataisiinko yhtään mitään tuloksia. Ensi iltana, jolloin tehtiin yhdeksän yritystä, joka kerta kolmella levyllä, epäonnistuiivat kaikki, ja seuraavassa kokeilussa, viikkoa myöhemmin, eivät kahdeksan ensimmäistä yritystä johtaneet mihinkään tulokseen, niin että jo oltiin vähällä jättää koko homma, kun lopuksi yhdeksännen kokeen kolmeen levyyn, jotka otettiin melkein pimeässä, kehitettäessä tuli silmänröpäyksellisesti näkyviin piirteitä jostakin, joka muistutti kumarassa asemassa olevaa naista, samalla kun neljä pöydän ympärillä istuvaa kokeilijaa ainoastaan epätäydellisesti tuli näkyviin. Kokeista, joita nyt pontevasti jatkettiin, saatiin varsin erilaisia tuloksia, mutta nekatiiville tulevilla abnormisilla ilmiöillä huomattiin johdonmukaisesti se ominaisuus, että ne ilmaantuivat välittömästi, heti kun levy oli upotettu liukseen, omituisuus, jonka kaikki tämän alan tutkijat sittemmin ovat vahvistaneet. Kun viidennen kerran oltiin koolla, alkoi meedio 21 tyhjiinmenneen koetuksen perästä transsitilassa kuvailla mitä hän näki, ja negatiivi vahvasti täydellisesti oikeaksi sen, mitä hän oli sanellut. Tämä toistettiin nyt melkein joka kerta, ja aina samalla tuloksella. Kun pitää muistissa, että levyt kii-reellä otettiin suuresta joukosta, ei meedio, vaikka siten arvelisikin, että ne olivat edeltäkäsän prepareerattuja, mitenkään olisi voinut ennakoita sanoa, mitä mikin levy tulee esittämään. Niistä 16 valopainosta, jotka herä Beattien valokuvien julkaisuina tavataan Aks'akow'in teoksessa, esittää viisi suurenpuoleista valolaikkaa meedion rinnan edessä (eräässä niistä niin suurta, että kaikki istuvat ovat sen varjoamat) sekä pienempää meedion pään yläpuolella ja vieressä. Eräässä nähdään useita kaarimaisia valopilviä, eräässä toisessa yksi ainoa pitkä, kiemurteleva valomassa. Neljä viimeistä näyttävät enemmän tai vähemmän selviä ihmishahmon jälkiä, kaksi tai ehkä kolme niistä ovat naispuolisia, yksi vailla päätä. Lienee tarpeetonta kuvailla muita kuvia, esimerkin vuoksi mainittakoon niistä toki: että eräässä niistä näkyy lähes kymmenenpenninrahan suuruinen loistava tähti, jonka keskellä on joku medaljonkikuva, eräässä toisessa meedio kädellään osoittaa sangen kirkasta valopaikkaa kohti. Ei kuitenkaan aina saada valoilmioita; eräälle levyille esim. saatiin paitsi sumuista valo-olentoa, myöskin tumman, pitkätukkaisen, 16:nnen vuosisadan varustuksiin puetun miesolennon kuva — kaksi läsnäolevaa meediota (neljännestä osanottajasta oli kokeilujen kestäessä tullut „näkevä“) huomasi ennakoita sekä valoisan että tumman olennon, kummankin heistä ilmituodessa omansa.

Mitä mainitsemamme ilmiöt sitten lienevätkin, satunnaisuuksia eivät ne ainakaan mitenkään voi olla. Ne ovat ilmeisesti määrättyssä suhteessa meedioon, ja samaten ovat ne myös riippuvaiset sen läsnäolosta. Ennen-

kuin lähemme lausumaan mitään ajatuksia niiden luonteesta, haluamme kuitenkin tarkastella toisiinkin luokkiin kuuluvia „henkivalokuvia.“

Yllämainittu mr. V. Stainton Moses oli kuolemaansa asti (syysk. 1892) yksi valoisimpia tutkijoita nykyaikaisen mystiikan epävarmalla alalla, ja on hän salanimellä M. A. Oxon, lyhennys arvonimestä „Magister Artium*) Oxoniensis“, kirjoittanut teoksia, joita pidetään suuressa arvossa, sitäkin enemmän, kun hän saattoi itsellensä tehdä useita hämmästyttäviä huomioita. Hän oli nimittäin sekä klärvoajantti, että monenlaisiin muihinkin abnormisiin ilmiöihin pystyvä meedio. Muun muassa hän vakuutti, että hänen ajatteleva minänsä usein ekstaattisessa tilassa siirrettiin paikkoihin, jotka hän herätessään hyvin muisti, ja ainakin kerran on hän antanut virheettömän kuvauksen kohtauksesta, jonka sattuesssa ei hän ruumiillisesti ollut paikalla läsnä. Saatuaan kuulla puhuttavan muutamista valokuvista, joita kreivi de Bullet Pariisissa oli saanut äidistään ja sisarestaan sekä tämän lapsesta, joiden kaikkien kuvat olivat ilmaantuneet levyille Buguet'in atelierissä (Boulevard Montmartre 5), kysymyksenalaisten henkilöitten ollessa Baltimoressa (Pohjois-Ameriikassa), päätti hän, saatuaan kreivi Bullet'ilta asiaan vahvistuksen, yrittää. voisiko *hän* saada itsestään kuvan Pariisissa, ilman että hän ruumiillisessa muodossaan poistuisi Lontoosta. Hän sopi silloin erään Pariisissa asuvan ystävänsä, hra Gledstanes'in, kanssa siitä, että tämän sunnuntaina, tammikuun 31 p:nä klo 11 e. pp. tulisi olla saapuvilla Buguet'in atelierissa, ilman että hän edeltäkäsinkin puhuisi tälle mitään, sekä antaa valokuvata itsensä, keskittäen samalla koko tahdonvoimansa siihen, että Stainton Moses näyttäytyisi yhdessä hänen kanssaan kuvassa. S. M. makaisi samaan aikaan vuoteellaan, ja jos mahdollista, nukkuisi tai koettaisi tulla ekstaattisessa tilassa. Näiden olosuhteiden vallitessa otettiin kaksi valokuvaa (pariisinajan ollessa 11,15 ja 11,25, vastaten klo 11,05 ja 11,15 lontoonaikaa). Ensimmäisessä näky, paitsi hra Gledstanes'ia. himmeä henkikuva. Toisessa nähdään Stainton Moseksesta itsestään täysin selvä muotokuva, joka tuntuu vapaasti leijailevan jonkun matkan päässä istuvan takana. Silmät ovat suljetut ja ilme nukkuvan. Tämän merkillisen valokuvauksen monenlaiset syrjäiseikat tahdomme tässä sivuuttaa, seuraava on kuitenkin varmaa: kuva on olemassa, ja on se saatu yllä kerrotulla tavalla — mikään puhe petkutuksesta ja sen semmoisesta ei voi olla raukeamatta mahdollisuuteensa. Stainton Moses selittää, ettei hänellä ole minkäänlaista muistoa sen päivän klo 11 ja 12 väliajalla, sekä ettei hän täydellisesti „tullut omaan itseensä“ ennenkuin seuraavana aamuna.*)

*) Vastaa jotenkin meidän filosofiian tohtoriamme.

*) Mrs Speer, eräs Stainton Moseksen istuntojen osanottaja, kertoo tätä tapausta koskien, että S. M. samana iltana klo 4 tuli hänen luoksensa ja piti istunnon, jolloin

Lontoolaisesta meedio Herne'stä on olemassa valokuva, jossa nähdään sekä hänen nukkuva ruumiinsa, että hänen vapautunut henkensä. Tämä seisoo valkoiseen verhottuna sen tuolin takana, jolla meedio istuu, ja sirottelee kukkia nukkuvan olennon päälle. Yhtäläisyys ruumiin ja hengen välillä on silmiinpistävä, mutta ettei kuvaa ole otettu kahdessa eri istunnossa, käy selville siitä, että hereillä oleva henkinen „minä“ on läpinäkyvä, joten taustan verhossa oleva tumma juova selvästi näkyy hahmon lävitse.

(Jatk.)

Meluava kummitus Leignitz'in linnassa.

Monia kertomuksia eräänlaisista kummitusjutuista on kerrottu, vaan harvat ovat todistettu tosiksi niinkuin alla oleva.

Yhdeksännentoista vuosisadan alkupuolella, asui Ingelfinge nimisessä paikassa Saksassa Augustus Hahn, mies joka oli saanut hyvän kasvatuksen. Johan Gottlieb Fichte oli ollut hänen opettajansa, ja hän oli syventynyt Kantin teoksiin, jotka olivat saaneet hänen taipumaan materialismiin. Hän sai paikan neuvonantajana ruhtinas Hohenlohen luona. Otti osaa vapaehtoisena sotaan Preussin ja Ranskan välillä, sotaan joka päättyi 1810 Tilsitsin rauhan teolla. Sodan aikana 1806 oli hän pakoitettu oleilemaan jonkun aikaa Leignitz'in linnassa Schlesienissä. Täällä tapasi hän vanhan ystävänsä ja koulutoverinsa Charles Kernin, joka jouduttuaan Ranskalaisille sotavangiksi oli saanut kunniasaansa vastaan luvan oleskella Leignitz'issä.

Ystävykset ottivat itselleen huoneen linnan ensikerroksessa. Se oli kulmahuone jossa oli akkunat kahdelle puolelle, pohjoiseen ja itään, ja

kontrolleeraava henki *Imperator* ilmoitti, että kokeelle oli omistettu suurta huolta. Hän oli itse vartioinut meedion ruumista, pitäen sitä eräänlaisessa transsitilassa, suojelushenkien kuljettamana oli tuotu Pariisiin ja siellä valokuvattu. Eräs näistä suojelushengistä, *Plotinus*, tuli myös näkyviin eräällä levyistä. *Imperator* lausui edelleen, että tämän meedion henki oli usein jättänyt ruumiinsa, vaikkakaan ei koskaan ennen ollut tullut valokuvatuksi.

Oli varsin tärkeätä, ettei ruumista sen levossa tällä aikaa häiritty, koska sellainen voisi tuottaa kovin vaikeita seurauksia. Äkillinen herättäminen voisi jopa aiheuttaa hyvin tuskaisen kuoleman. Sentähden olikin suuri huolellisuus ja varovaisuus ollut tarpeen vaatimaa.

Kun valokuvat muutaman päivän perästä saapuivat, näkyi toisessa Stainton Moksen henki transsiin vaipuneena Gledstanesin tuolin takana. Toisessa nähtiin G:n takana henki Plotinus pöimuileviin huntuihin verhottuna.

jonka lasiovi oli yhteydessä ainoastaan yhden huoneen kanssa, joka taa-sen ei ollut yhteydessä minkään muun huoneen kanssa koko linnassa. Näissä kahdessa huoneessa ei löytynyt minkäänlaista käytävää joiden kautta vieraat henkilöt olisivat voineet huomaamatta tulla huoneeseen. Paitsi ystävyksiä asui koko päärakennuksessa ainoastaan ruhtinas Hohenlohen kaksi kuskia ja Hahnin oma palvelia. Hahn ja Kern eivät usko-neet minkäänlaisia kummitus juttuja, ja vielä vähemmän antoivat itseänsä pelottaa senlaisilla.

Muutamia päiviä oli kulunut rauhassa ja ystävykset kuluttivat iltansa sakkipelillä ja lukemisella, siihen asti kun he eräänä iltana puoli kymme-nen aikana, istuivat pöydän ääressä keskellä huonetta, ja linnassa oli täydellisesti hiljaista, yhtäkkiä sinkoili heidän ympärillään iso joukko kipsinkappaleita heitettyinä ylhäältä. He tarkastivat katon vaan se oli täy-dellisesti ehjä, ei pienintäkään halkeamaa missään, he koskettelivat kip-sinkappaleita, ne olivat jääkylmiä, ikäänkuin ne olisivat heitetty ulkoa, vaan sek in oli mahdotonta sillä akkuna oli suljettu. Se oli omituinen ta-paus, vaan kun he eivät löytäneet siihen syytä niin menivät he levolle eivätkä sen enemmän ajatelleet koko asiaa. Kun he aamulla heräsivät oli koko lattia täynnä kalkkia, vaan katossa enempää kun seinissä ei nä-kynyt pienintäkään merkkiä että kalkki olisi niistä varissut.

Seuraavana iltana heitettiin vielä enemmän kalkkia, josta osa putosi Hahnin päähän, samalla kuului omituisia ääniä, ikäänkuin rummutusta ka-tosta ja seinistä. Tämä piti heitä valveilla jonkun aikaa sen jälkeen kun he menivät vuoteeseen. Molemmat epäilevät toisensa tekevän pilaa, ja vasta kun kumpainenkin oli noussut vuoteesta toistensa viereen lattialle seisomaan, tulivat he varmuuteen että rummutuksen aiheutti jokin yliais-tillinen voima. Lopuksi kuului ikäänkuin kaukainen rummutus.

Nämä tapaukset aiheuttivat tarkastuksen kaikissa ympärillä olevissa huoneissa. Hankittiin avaimia ja ystävykset toimittivat tarkastuksen kai-kissa tyhjissä lukituissa huoneissa jotka olivat ylhäällä ja molemmilla puo-lilla heidän huonettansa, tutkimuksessa he eivät voineet havaita mitään joka olisi voinut aiheuttaa kaiken yllämainitun. Keskenänsä pilaa laskien lukitsivat he kaikki ovet ja palasivat omaan huoneeseensa.

Tänä yönä piti heitä pitkän aikaa valveilla eräs ääni ikäänkuin joku mies olisi käynyt tohveleissa heidän omassa huoneessansa, lyöden tavan takaa raskaalla kepillä lattiaan.

Seuraavana iltana saavutti heidät uusi yllätys. Pari tohveleita oli lä-hellä tulisijaa, yhtäkkiä heitettiin ne yli pöydän toiselle puolelle huonetta, kun ystävykset ihmettelivät tohvelien heittoa ja puhelivat siitä niin tapah-tui toinen ihme. Veitsi ja kynttiläsakset, jotka olivat noin 18 tuuman pääs-sä toisistansa eräällä hyllyllä, siirrettiin yhteen jonkun näkymättömän kä-

den vaikutuksella ja heitettiin kovalla vauhdilla Hahn'nin päätä kohden, mutta äkkinäisellä liikkeellä hän sai heiton väistettyä.

Tuskin oli se ehtinyt tapahtua kun kaikki huoneessa olevat esineet tulivat kovaan liikkeeseen. Saappaat, harjat, kirjat, kalkinpalaset, tina-astiat ja kynttilänjalat kynttilöineen lentelivät ilmassa kuten höyhenet. Palveliat, linnan vahti ja kaikki muut linnassa olevat kutsuttiin paikalle todistamaan tuota mylläkkää, jota kesti toista tuntia, ja luonnollisesti ei kukaan voinut selittää syytä siihen.

Tämä mylläkkä oli ainoastaan alku sitä seuraaville tapauksille joita kesti lähemmä kolme kuukautta. Kolmena yönä jatkui tuota esineiden heittelemistä, jonka jälkeen ne loppuivat jättäen ystävyksille kolmen neljän yön levon. Senjälkeen ne taasen alkoivat ja kestivät keskeytymättä kolme viikkoa. Ystävykset menettivät kaiken leponsa joten katsoivat parhaaksi muuttaa vuoteinensa seuraavaan kerrokseen.

Mutta tässä huoneessa tapahtui vielä ihmeellisempiä asioita. Elämää jatkui, ja he olivat tuskin ehtineet laittaa olonsa mukavaksi, kun raskas etulukko *jonka he molemmat muistivat jättäneensä alempaan kerrokseen*, tuli lentäen läpi ilman ja putosi Hahn'nin jalkoihin. Sitten rupesi muita esineitä lentelemään. Vaan väsyneitä kun olivat, päättivät he, etteivät he anna ajaa itseänsä pois tästä huoneesta. „Nukkua minun täytyy saada“ sanoi Hahn „tapahtukoon mitä tahansa.“

Kern rupesi riisumaan vaatteitansa kävellen ympäri huonetta. Yhtäkkiä hän seisahtaa kuin kivettyneenä peilin eteen, joka oli huoneen nurkassa. Hän seiso i liikkumattomana noin puolitoista minuuttia, jonka jälkeen hän kääntyi Hahn'nin puoleen lumivalkeana kasvoiltaan ja väristen koko ruumiiltansa.

Hahn luuli sen johtuvan ilman vedosta ja riensi heittämään hänen hartijoilleen paksun peitteen. Hetken kuluttua Kern kertoi syyn säikähdykseensä. Kun hän käveli lattialla tuli hän luoneeksi katseensa peiliin, jolloin hän säikähti näkyä, jonka hän näki peilissä edessänsä. Sillä oli naisen vartalo, pää, kasvoja lukuunottamatta, oli peitetty valkoisilla siteillä. Näky liikahti ja loi katseensa Kern'iin. Tästä hän niin säikähti että ei voinut vähään aikaan paikaltaan liikahtaa.

Hahn päätti jos mahdollista saada itse nähdä näyn. Hän asettautui sen vuoksi peilin eteen, seisten siinä noin kaksikymmentä minuttia, aina kehoittaen „kummitusta“ näyttäytymään. Mutta mitään ei näkynyt.

Nyt oli jo aikainen aamu, mikään uni ei enään voinut tulla kysymykseen. Sen vuoksi päättivät he muuttaa takaisin entiseen huoneeseensa. He menivät herättämään palvelijoitaan ja lähettivät heidät noutamaan sängyt. Vaan he tulivat heti takaisin.

„Herra Hahn, te olette lukinneet oven, joten me emme voi päästä huoneeseen.“

„Minä *en ole* lukinnut ovea“ sanoi Hahn . . . Te ette ole vielä kylliksi valveilla Menkää takaisin ja koettakaa uudelleen.“

He tekivät sen, vaan palasivat takaisin. He olivat yhteisvoimin koettaneet painaa ovea, vaan se ei antanut vähintäkään myöden. Oli ikäänkuin olisi työntänyt seinää.

Nyt meni Hahn ylös ja toisten läsnäollessa aukasi oven ilman pienintäkään ponnistusta.

Sängyt muutettiin nyt ales; mutta samaa esineiden heittelemistä jatkui yhä.

Huhut näistä omituisista tapauksista levisi Hahn'nin ja Kern'nin tuttaville, jotka sille naureskelivat. Heidän tuttavistaan pari, kapteeni Cornet ja luutnantti Mogerle, molemmat upseereja Baijerin rakuuna rykmentissä, ilmoittivat olevansa halukkaita itse tutustumaan tuon kummituksen kanssa. Heille lähetettiin kutsu saapua linnaan. Luutnantti Mogerle meni huoneeseen yksin ja sulki tarkkaan oven. Hän oli tuskin tehnyt sen kun hän sai kourallisen kalkkia vasten silmiänsä, saapaspihti, kynttiläsakset ja kynttilälajalat lensivät halki huoneen häntä kohden. Hän katseli ympärilleen vaan ei keksinyt syytä tuolle tapaukselle. Nyt rupesi kaikenkalaisia huoneessa olevia esineitä tulemaan läpi ilman häntä kohden, ja Mogerle joka oli kiivas mies, suuttui „tuonlaisesta leikistä“, tempasi miekansa ja alkoi lyömään ympäri huonetta joten hänen ystävänsä olivat pakoitettut murtautumaan huoneeseen, nähdäksensä mitä siellä oli tapahtunut.

Cornet ja Mogerle jäivät linnaan illaksi, jolla ajalla he tulivat huomaamaan huhun todenperäisyyden. He pitivät tarkkaan silmällä molempia ystäviänsä, jos mahdollista keksiäkseen jotain petosta heidän puoleltansa, vaan tuloksetta. Esineitä heitettiin lakkaamatta, pöytäliina kohosi kattoon asti josta sen jälkeen laskeutui ales entiselle paikallensa.

Pari päivää senjälkeen ilmoitti Hahn toverilleen ajkovansa ajaa partansa. Yht'äkkiä ilmestyivät kaikki parranajossa tarvittavat esineet, — partaveitsi, pulveri, harja ja vaahto astia — jotka kaikki olivat samalla hyllyllä, läpi ilman ja putosivat hänen jalkoihinsa. Hahn täytti astian lämpöisellä vedellä ja kun aikoi saippuoida leukansa, niin astia oli tyhjä vaikka vielä lämmin.

Eräs Darfel niminen mies, joka oli linnan hoitaja, oli ollut monta kertaa samanlaisten pettymyksiensä uhrina. Erään kerran oli hänen lakkinsa kadonnut siitä paikasta johon hän oli sen asettanut tullessaan huoneeseen, sillä ajalla kun hän sitä etsi toisaalta, ilmestyi se takaisin samaan paikkaan.

Erään kerran Kern'in poissa ollessa päätti Hahn yksin ottaa selville ilmiöiden syyn; vaan ilman tulosta. Sillä ajalla uusiintui ilmiöt usean kerran. Useasti hän heräsi siihen että joku valeli hänen kasvojansa kylmällä

vedellä, mutta kun hän kosketti kädellensä kasvojaan ei hän tuntenut ensinkään märkyyttä.

Kerran joulun edellä oli Hahn pakoitettu matkustamaan Breslauhin muutamiksi päiviksi, sen ajan oli hänen palveliansa Kern'nin huone toverina. Nyt tapahtui kaikista ihmeellisin „ihme.“ Eräänä iltana puheli Kern John'in kanssa, joka seiso i lähellä ovea. Pöydällä keskilattialla oli olutastia ja juomalasi. Olkoon mainittu, että pieneen aikaan ei ollut mitään melua kuulunut; mutta mainittuna iltana nostettiin olutastia ilmaan ja kaadettiin lasiin noin puolelleen. Senjälkeen astia laskettiin pöytään. *Nyt nostettiin lasi ylös, kallistettiin ja tyhjennettiin, ikäänkuin joku näkymätön olento olisi juonut sen, ja ei pisaraakaan olutta näkynyt lattialla eikä pöydällä.*

„Taivaan Jumala“ huudahti John „katsokaa se nielee olutta.“

Joku aika senjälkeen tapahtui häiritsevät ilmestykset, ja vasta sen jälkeen kuin Hahn oli tullut pahoin haavoitetuksi lentävällä kahvelilla, suostui hän muuttamaan asuntoa. Kern oli sitä monasti tahtonut, vaan Hahn ei siihen suostunut, sillä hän olisi tahtonut päästä salaisuuden perille. Nyt ottivat he itsellensä huoneen toisesta osasta linnaa, tänne kuulivat useasti elämää entisestä asunnostaan, vaan itse saivat he olla aivan rauhassa.

Mitään selvitystä he eivät koskaan saaneet; vasta muutamia vuosia jälkeenpäin, iski salama ales linnan siihen osaan jossa he olivat ensiksi asuneet ja aiheutti perinpohjaisen korjauksen, ja kun revittiin särkyneet muurit siltä kohdalta missä ystävykset olivat asuneet, löydettiin sieltä hautaamaton miehen ruumis jonka pää oli lyöty halki, ruumiilla oli miekka kupeella.

Keisarin näky.

Kun Venäjän keisarinna Maria Feodorovna v. 1798 odotti kymmennettä synnytystään, vastaanotti keisari Paul Talvipalatsissa vastaan „vanhoillisuskoisten“ lähetystön. Lähetystön puheenjohtaja, kauppias Malloff, ilmoiti puheessaan oman ja uskonveljiensä kiitollisuuden siitä suojeluksesta, jonka keisari oli heille suonut, ja todisteeksi heidän alamaisuudesta lahoittivat keisarille kallisarvoisen pyhimyksen kuvan, joka kuvasi arkkienkeli Mikaelia.

Keisari vastaanotti lähetystön armollisesti. Hän antoi asettaa pyhimyksen kuvan kabinettiinsa, ja määräsi sen eteen asetettavaksi ijäisesti palavan lampun, kuten pyhä tapa on Venäjällä.

Oli jo tullut hämärä kun keisari tuli kabinettiinsa. Huoaten heittäytyi hän tuoliinsa, joka oli kirjoituspöydän edessä ja vaipui ajatuksiinsa. Keisarinna antoi hänelle ajattelemisen aihetta.

Hänen katseensa oli luotu pyhimyksen kuvaan.

Heikko kolina herätti ajatuksistansa. Hän katsoi taaksensa ja huomasi vanhaan munkkikaapuun puetun miehen, seisovan ovensuussa. Miehellä oli pitkä valkoinen parta ja suuret avomieliset silmät, jotka tekivät hyvän vaikutuksen keisariin. Hän rupesi ajattelemaan mitenkä munkki oli päässyt hänen kabinettiinsa.

„Mikä on asianne, pyhä isä?“ kysyi keisari ystävällisesti.

Sinun puoliso on lahjoittava sinulle pojan, joka sinun tulee nimitää Mikaeliksi. Nimitä myöskin se palatsi jonka rakennutat pyhän arkkienkeliin mukaan. Muista lausetta: „Pyhyys on sinun huoneesi kaunistus ijankaikkisesti.“

Senjälkeen näki keisari miehen katoavan läpi lukitun oven.

Helmikuun 8 päivä synnytti keisarinna pojan jolle keisarin määräyksen mukaan annettiin nimi Mikael.

Samalla kun tykit Pietari Paavalin linnassa ilmottivat pääkaupungin asukkaille sen ilosanoman, pyysi kreivi Kutusof keisarin erityinen lemmikki, puheille pääsyä, erään tärkeän asian tähden.

Hän sai heti puheille pääsyn.

„Minulla on eräs omituinen asia ilmoitettavana teidän majestetinne“ sanoi hän, „jotain vallan omituista on tapahtunut vahtisotilaalle rykmenttissämme!“

„Sinä saatat minut utelijaaksi, puhu“, sanoi keisari.

„Sotilas kertoo, että hän on nähnyt näyn. Vanhan miehen puettuna munkkikaapuun, joka tuli hänen luoksensa ja sanoi: „Muistuta keisaria että hän antaa vastasyntyneelle arkkienkeli Mikaelin nimen ja että hän kutsuu palatsin, jota parhaillaan rakennetaan Mikaelin-palatsiksi“. — Ja tämä tapahtui samalla hetkellä kuin vastasyntynyt näki päivänvaloon.

Anna lähetin heti noutaa vahtisoturi tänne!“ määräsi hallitsia.

Sotilas saapui ja todisti sanasta sanaan upseerin tiedonannon. Hänen hämmästyksensä oli suuri kun keisari hetken kuluttua sanoi:

„Minä tiedän sen. Minä olen kauvan tiennyt sen ja kaikki on jo kunnossa“.

Keisarin määräyksestä sai sotilas suuren rahapalkkion ja upseerille annettiin pyhän Annan ritarikunnan merkki.

Seuraavana päivänä kutsui keisari arkkitehti Brennlofin luoksensa, ja määräsi että hän palatsin fasaadin laittaisi kirjoituksen, ja ojensi häm-

mästyneelle rakennusmestarille paperin, johon hän omalla kädellään oli kirjottanut 93 psalmista sanat:

„Pyhyys on sinun huoneesi kaunistus ijankaikkisesti.“

* * *

Se historiankirjoittaja, joka on ilmoittanut tämän tapauksen keisari Paul I elämästä, huomauttaa, että kirjaimien luku tässä psalmissa — sla-voalais-venäläisessä käännöksessä — tekee juuri luvun keisari Paul I ikävuosissa. Hän oli nimittäin syntynyt 1754 ja murhattiin v. 1809.

Istunnot Helsingissä joulukuulla 1893.

Muutamien asianharrastajain kutsumana saapui mediumina esiintynyt rva d'Esperancé marraskuun 22 p:nä klo 4 i. p. Helsinkiin. Hänet sanoo eräs istuntoon osaaottaneista, C. S. tummasilmäiseksi, viehättäväksi olenoksi, koko olemukseltaan salaperäisen puoleensa vetäväksi, jota ei voi sanoin selittää.

Marraskuun 24 p:nä oli ensimmäinen istunto, johon oli kokoontunut valittu joukko henkilöitä, jotka olivat vakuutettuja elämän jatkuvaisuudesta vielä tämän fyysillisen kuolemankin jälkeen. Istuntohuone oli varattu mahdollisimman tarkasti, niin ettei mitään petosta olisi voinut tulla kysymykseen. Kapinetti oli laitettu perälle huonetta siten, että sen seinät sivuilta olivat paperista ja edessä verho. Rva E. istui kapinetin edessä olevalle tuolille ja osanottajat puoliympyrään kapinetin eteen. Rva E. ei ollut ennen käynyt huoneessa ja tuli sisälle istuntohuoneeseen vasta istunnon alkaessa. Noin 15—20 minuutin kuluttua näkyi pieniä kiiltävän valkoisia pilviä kapinetin verhon edessä liehuen sitte istujain jalkojen ääreen. Pilventapaiset liikkuivat sinne ja tänne kokoontuen lopulta ja muodostuen ihmisolennoksi puettuna kiiltävän valkoisiin vaatteisiin. Olento oli pienikokoinen ja katosi hetkisen kuluttua kapinettiin. Sitte näyttäytyi eräs naisolento, joka lähestyi erästä istuntoon osaaottajaa, C. S:ia, hyväillen tätä ja suudellen tätä päähän. Muutaman minuutin kuluttua näkyi kaksi pientä lapsi-olentoa, sekä sitten hyvin kookas olento — kaikki puettuna kiiltäviin valkoisiin vaatteisiin.

Istuntoja pidettiin useampina päivinä suljetuissa piireissä, toisinaan onnistuen hyvin, toisinaan epäonnistuen, niinkuin esim. marraskuun 26 p:nä, jolloin istuntoa pidettiin 1 1/2 tuntia onnistumatta saamaan yhtään ilmiötä.

Rva E. palattua Pietarista pidettiin jouluk. 11 p:ä istunto, josta läsnäollut G. T. kertoo seuraavaa:

Mediumi, rva d'Esperance, tuli huoneeseen sen ollessa täydessä valaistuksessa. Mukanaan ei hänellä ollut mitään mikä olisi voinut herättää epäluuloa. Saalinsa, joka hänellä oli ollut hartioilla, antoi hän pois valon estämiseksi ja pisti hansikkaat kädestään lenninkinsä taskuun, jolloin kuulin taskusta avainten tai irrallaan olevien rahojen helinää — tämän johdosta päätin tarkata kuulisinko tätä helinää henkien liikkuesssa. Kertoja oli varannut paikkansa niin että näki koko ajan mediumin profiilin valkoista akkunaverhoa vastaan, samalla ollen niin lähellä mediumia, että näki tämän pienimmätkin liikkeet, hänen istuessaan kapinetin edustalla olevalla tuolilla.

Ensimmäisenä ilmiönä loistavien pienten pilventapaisten jälkeen, näkyi kapinetin verhosta käsi, joka piti kädessään jotakin harson tapaista. Tämän jälkeen ilmestyi kapinetista olento, joka antoi kättä läsnäolijoille. Eräs läsnäolijoista pyysi saada hänen harsontapaisesta puvustaan pienen tilkun ja antoi olennolle saksen tätä varten. Olento meni saksien kanssa kapinettiin, mutta palasi pian takaisin ilman tilkkuu. Mainittu henkilö pyysi nyt saada itse leikata tilkun hänen puvustaan, johon olento suostui. Kertoja kuuli selvästi kuinka saksen leikkasi kangasta. Koko ajan näin mediumin selvästi, joka ainoastaan hiukan käänsi päätänsä nähdäkseen olennon.

Äkkiä näin jonkun olennon mediumin takana ja kuulin hänen huokaavan syvään. Joku ehdotti, että otettaisiin paperia ja kynä, jos henget tahtoisivat antaa ohjeita istunnon suhteen. Vastahakoisesti otti mediumi nämät vastaan, laskien kätensä ristiin syliinsä. Kapinetista näkyi useat kerrat iso käsi ja eräs olento yritti tulla sieltä ulos, mutta otettuaan askeleen palasi hän heti takaisin ja nyt näkyi sieltä kohoavan loistava käsi-varsi, joka omituisen hitaasti laskeutui mediumia kohden, temmaten tältä hyvin äkkiä paperin ja kynän kapinettiin. Kuului selvästi kun kapinetissa reväistiin paperi kahtia ja palaset ojennettiin takaisin mediumille. Mediumi istui paperit kädessään kun käsi kohoutui uudestaan ja taasen temmattiin paperit kapinettiin ja nyt kuultiin selvästi nopeaa kirjoittamista. Hetkisen kuluttua ojennettiin paperit takaisin kapinetista erälle osanottajalle; kun tämä tahtoi oijentaa paperit mediumille niin ilmestyi kapinetista käsi ja osa olennosta, torjuvalla liikkeellä osoittaen, että kirjoitus oli tarkoitettu T:lle. Paperiin oli kirjoitettu selvällä, hyvällä käsialalla: „Minä olen auttava sinua.“ Kapinetissa ei ollut minkäänlaista pöytää tai tuolia. Koko tämän ajan näin mediumin selvästi ja voin seurata kaikkia hänen liikkeitään. T:lle huomautti hän ainoastaan, ettei hän voisi saamaansa kirjoitusta lukea sittemmin. Vielä voin vallan selvästi esim. käsien toiminnasta ja asennosta päättää että ne eivät olleet mediumin käsiä.

Kertoja huomasi, että mediumi kärsi tavattomasti ja näki tämän laskevan kätensä syliinsä, sekä huokaavan syvään. Kertoja jännitti kaiken huomiokykynsä kun mediumi näytti levottomalta. Mediumi pyysi hiljaa lähintä naapuriansa S:ää koittamaan hänen tuolinsa alapuolta. Tämä kuiskasi heti hämmästyneenä, että mediumilta oli koko alaosa ruumista vallan kadonnut. Näin oli myöskin asianlaita; hameet riippuivat tuolin reunalta ales suorina laskoksina. Näytti siltä kun mediumin alaosa ruumista olisi ollut täydellisesti dematerialiserautunut. Mediumi näytti kärsivän kovasti tästä. Kertoja jännitti koko huomiokykynsä nähdäkseen kuinka tämä lopulta päättyisi ja vihdoinkin alkoivat hameen laskokset n. s. jälleen täyttymään.

Kertojalle lausui rva E. istunnon jälkeen tunteneensa, että hänellä oli aliosa ruumista, mutta ei voinut vain käsin sitä koskettaa.

Spiritistisen Seuran toiminta.

Seuran toiminta on kesän aikana ollut kokouksiensa puolesta laimeampaa, kun jäsenet ovat kesän aikana olleet hajaantuneina kesämaille. Syksyllä, syyskuusta, aljetaan taas, ja toivottavasti virkeämpänä entistään, toimintaan.

Sunnuntaina syysk. 5 p:nä on H:gin Spiritistisellä Seuralla ohjelmallinen kokous huoneistossa Annankatu 33, johon toivottavasti kaikki jäsenet saapuvat keskustelemaan alkavan työkauden asioista.

Helsingin S. S. Keskusteluseura kokoontuu syyskuun ensimmäisenä torstaina toimistoon, tavalliseen aikaan.

Spiritistiset luennot alkavat myöskin syyskuusta Helsingissä, joista lähemmin ilmoitetaan paikallisissa lehdissä.

Seuraan on perustettu sisäjäsenien piiri sellaisille, jotka ovat lupautuneet kieltäytymään lihan syönnistä, alkoholin nauttimisesta, sekä viettämään säännöllistä, siveellistä elämää. Samaten on Seuran Päävartion toimesta valmistettu hopeaisia Seuran merkkejä, sekä rinta-, että kravattineuloina, joittenka hinnaksi toim. valiokunta on määrännyt: edellisten 2: — ja jälkimmäisten 1: 50 kpl. Merkit myydään propakanda-rahaston hyväksi, joka todellakin tarvitsee apua, ollen — tyhjänä.

Sen täyttämiseen tarvittaisiin kipeästi kaikkien yhteistä ponnistusta, ja uskomekin, että kaikki todelliset spiritistit mielellään tämän merkin kautta, tapahtuvan välillisen veroituksen puolesta, hankkivat itselleen yhteisen merkin, samalla avustuen työtä. Merkkejä saadaan Päävartian toimistosta.

mahdollisesti suurempanakin, sekä kuvallisena, johon koetetaan hankkia kuvia m. m. henkivalokuvista y. m. tilaajat saavat lehden vapaasti, mutta muuten tulee sen hinta olemaan 1: — m:ka

Kaikille spiritismin kannattajille Suomessa!

Täten pyydämme kääntyä kaikkien ystäviemme puoleen kehoituksella näinä päivinä tekemään voitavansa „Spiritistin“ levittämiseksi. Kukin voi tukea lehden taloudellista asemaa hankkimalla sille uusia tilaajia — kukin nykyinenkin tilaaja edes yhden uuden tilaajan lisää.

Tähän asti ovat lehden menot olleet monta vertaa suuremmat tuloja ja on se ilmestynyt ainoastaan yksityisen henkilön uhrautuvaisen työn ja rahallisen avun tukemana, mutta nyt olisi aika taakkaa keventää yksiltä hartioilta. Laskemme tämän kaikkien niitten sydämelle, jotka harrastavat henkisen valon levittämistä ja tahtovat toimia spiritismin hyväksi, joka on lohdutuksen evankeliumi murheellisille ja raskautetuille; tietä näyttävä valo pimeydessä hapuileville. Kuka ei tahtoisi harhaan joutuneille veljille ja sisarille osoittaa valoa tien löytämiseksi? — — siis öljyä tarvitaan lamppuun, että lamppu voi valaista kirrkaasti pimeyttä.

Kukin voi myöskin uhrata asian hyväksi roponsa Spiritistin propakanda-rahastoon, johon otetaan lahjoituksia kiitollisuudella vastaan. Vetoamme kaikkien asiaamme harrastavien ystäviemme lämpimään, myötätuntoiseen apuun.

Helsingissä, Elokuun 10 p.vä 1909.

*Suomen Spiritistisen Seuran päävartoin
toimeenpaneva valiokunta.*

Merkkihenkilöitten lausuntoja spiritismistä.

Jos haet onnea niin tutki spiritismiä ja sinä olet löytävä sen.

Victor Hugo.

„Magnetismi on aamunrusko ja spiritismi nouseva aurinko kaikessa todellisessa tieteessä.

Zöllner.

Spiritismi on moninverroin tärkeämpää kuin mikään muu yhteiskunnallinen tai valtiollinen kysymys.

Lord A. J. Balfour.

Spiritismin tutkiminen on monin kerroin tärkeämpää kuin mikään muu työ maailmassa — paljoo tärkeämpää.

Gladstone.

Spiritismin suuri ansio on, että se on todistanut, että hämärimpiäkin kysymyksiä, jotka ovat yhteydessä meidän olemassa-olomme kanssa, voidaan tutkia kokeellisesti.

Valtioneuvos Alexander Aksakow.

Ajatelmia.

Huone joka ei aukene köyhälle, aukeee lääkäriille.

Vieraanvaraisuus on korkein Jumalan palvelus.

Panettelu on henkistä murhaa. Murhia voidaan tehdä sanoillakin eikä ainoastaan aseilla — varokaa siis puhumasta pahaa lähimmäisistänne.

Parjaus on kuolettavaa myrkkyä, vaikkakin se toisille ihmisille maistuu hunajalta.

Ihmiset mittaavat toisiansa oman sisäisen kehityksensä mukaan.

Luulemalla pahaa lähimmäisestännsä osoittavat he olevansa paheeseen juurtuneita.

Kysymyksiä ja vastauksia.

Kysymys: Mitä on hyvä ja paha?

S. S.

Vastaus: Hyvä ja paha ovat itse asiassa abstraktisia s. o. ainoastaan ajateltuja käsitteitä, niinkuin sopivaisuuskäsittekin on. Kukaan ihminen ei voi vetää rajaa ja sanoa: tuo on hyvä ja tuo

paha — tai tuo on sopivaa, tuo sopimainta. Käsittääkseni ei ehdotonta pahaa ole olemassa — se on ainoastaan ihmisten tekemän mitan jälkeen pahaa, ja se mitä me käsitämme pahalla on tuleva hyväksi lopulta.

J. K.

Spiritistin asiamiehiä:

— *Tampereella* kelloseppä K. V. Kinos, Kortelahdenk. 21.

— *Viipurissa*, hra J. Naukkarinen, Peltervonk. 20.

— *Kotkassa*, hra J. Leino, Vuorikatu 7.

— *Joensuussa*, maanmitt. ausk. Aaro Hakkarainen.

— *Oulussa*, hra Osk. Jalander.

— *Turussa*, hra J. Suominen, Raunistula.

— *Lahdessa*, kaup. E. Ruuskanen.

— *Kurikassa*, kivimies J. Granholm.

— *Vehmaisissa*, asemamies K. Niemi.

— *Kouvolaassa*, rva T. Nylund.

— *Tyrvää*, Tyrvään kirjakauppa, omistaja hra Suvanto.

— *Postitoimistot* kaikkialla maassa otavat myöskin tilauksia vastaan.

Suomen Spiritistinen Seura.

Suomen Spiritistisen Seuran Päävartion toimisto Porthanink. 7, avoinna tiistaisin ja torstaisin klo 6—8 j. p. p.

Päävartion puheenjohtaja tavataan torstaisin toimistossa.

Rahastonhoitaja tavataan toimistossa tiistaisin klo 6—8 j. p. p.

Helsingin Spiritistisen Seuran

ohjelmallinen kokous pidetään sunnuntaina syysk. 5 p:ä klo 2 j. p. p. huoneistossa Annank. 33 (Simonkadun kulmassa).

Spiritistiset Luennot

alkavat Helsingissä syyskuussa.

**RIIPPU-
MATTOJA**

saa ostaa ja tilata 2 mkasta ylöspäin, sekä vanhoja korjataan.
G. PIETILÄINEN
Kapteenink. 7 rappu H.